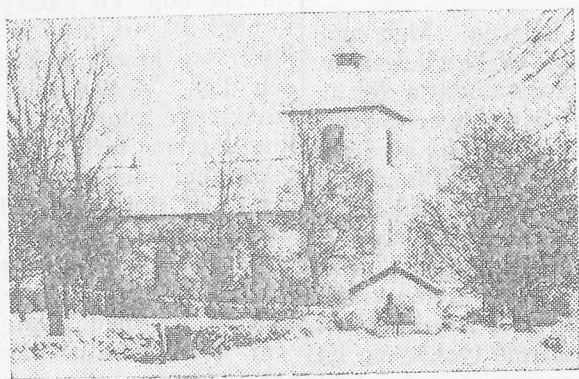

Kinnevebygden och dess minnesmärken.

Kinneveds kyrka.

Hur många årtusenden som förflutit sedan den första människofoten trampade Kinnevebygdens jord, känna vi inte. Dock veta vi med säkerhet att trakten var befolkad redan under stenåldern, således för åtminstone 4,000 år tillbaka. En hel del stenåldersfynd ha nämligen gjorts här, och dessutom kan trakten uppvisa flera ståtliga forngravar från sagda tid. År 1910 anträffades sålunda å en moränkulle vid Slutarp en intressant hällkista, vilken utgrävdes och undersöktes. Graven bildades av tvenne på kant stående sidohällar av glimmer-skiffer och tvenne gavelhällar av kalksten. Över graven låg ett stort tak.

den, omkr. 100 meter öster om landsvägen, ytterligare en. Helt säkert såg det annorlunda ut i Kinneve på den tid då dessa forngravar byggdes. Klimatet var mycket varmare än nu och växtligheten följaktligen rikare. Det primitiva jordbruk, som då idkades kunde väl ej ge full försörjning åt befolkningen men så fanns det rikligt med villebråd i lövskogarna och fisk i sjöar och vattendrag, som kunde ge omväxling åt matsedeln.

Vid jakten användes båge och pil med spets av flinta. Alla redskap voro av trä eller sten och det dröjde ganska länge innan man lärde sig att använda metaller. Men så omsider kom bronzen, vilken kunde smältas och gjutas i former. Nu började den första fabriksmässiga tillverkningen av vapen och verktyg i Kinneve. Man hade funnit på att göra former av sten, i vilka kunde gjutas bronsyxor i mängd. En av dessa former — funne vid Kattesalla — har bevarats ända till våra dagar.

Järnåldern har också lämnat minnen efter sig i Kinneve. Från denna tid härstammar säkerligen den bautasten, som är rest på Korsbacken, en plats där man först lär ha varit betänkt på att bygga Kinneve kyrka.

Kinneve kan uppvisa ett par runstenar. Då antikvarien Säve år 1863 företog sin inventeringsresa i Västergötland lät han ur en bro över allmänna landsvägen vid Sörby gästgivaregård uttaga och resa en runsten, vilken förut stått vid vägskalet i Alarp. För ett par år sedan återfördes denna sten till sin ursprungliga plats. Inskriptionen på stenen har på nutidssvenska följande lydelse: "Ale och Karle reste denna sten efter Frösten, sin fader, en mycket god man". Namnet Ale har såsom en runkännare påpekar, sitt särskilda intresse därigenom, att det ingår i gårdsnamnet Alarp, vilket helt enkelt betyder Ales nybyggartorp. Kanske var den ifrågavarande Ale den förste som bröt bygd här på platsen.

En annan runsten, som stått vid Svenstorp och som fallit omkull och blivit liggande med inskriften mot marken, blev för ett 10-tal år sedan av misstag söndersprängd. Bitarna lades i en stenmur men plockades för ett par år sedan fram och sattes så gott sig göra lät ihop. Några bitar kunde dock ej igenfinnas, varför endast en liten del av runskriften kan läsas. Möjligen har en man med namnet Uri rest stenen över en broder. Det är emellertid ytterst sorgligt att sådana misstag, som det beträffande söndersprängningen, skall ske i vår tid, då så många krafter äro i rörelse för att taga vara på det gamla.

Ett hundratal meter från den plats, där Svenstorpstenen en gång stått, ligger i en stenmur en av Falbygdens största offerstenar, å vilken kan ur-

I kyrkan finnes ett rikt snidat epitafium över kyrkoherde Carl Hodhelius, vilken tjänstgjorde i Kinneve åren 1691—1707. En tavla, målad å väv, innehåller en förteckning å medlemmarna av en gammal prästsläkt, Öjebom, som verkat i pastoratet. Aminnelsen av dessa herdar bliver i Kinneve och Vårkumla uti välsignelse ty deras yppersta var att beta fåren, ej klippa och söka slem vinning. Herdarna hade utkomst nog av Guds och hjordens kärlek, heter det till sist i texten. I sakristian hänga två porträtt i olja, föreställande en av Öjebomarna och hans fru. En tredje tavla återger dragen av F. Wennersten, kyrkoherde här 1856—1880.

Över ingången till sakristian hänger ett medeltida krusifix, vars realistiska framställning av den korsfäste hänvisar till 1400- eller 1500-talet. Kyrkan har också en madonna, skuren i trä och stor som en flicka i konfirmationsåldern. Bilden är en kvarleva från det en gång katolska Kinneve.

Kyrkan var säkerligen redan gammal på den tiden då digerdöden rasade i vårt land. Det var år 1350. Efter vad det påstås var Kinneve särskilt svårt hemsökt av pesten. I Axtorps by dog hela befolkningen utom en dräng, som bildade hjonelage med en överlevande flicka i Olovstorp i Gro-landa. Dessa båda blevo sedan stamföräldrar för den nya befolkningen i orten. Emellertid restes på den plats å gården Kattesalla, där pestens offer blevo jordade, ett träkors, vilket i förnyad upplaga ännu står kvar. Det nuvarande korset uppsattes 1870 och dess föregångare 1811. Det står dock ej alldeles på sin ursprungliga plats, ty det flyttades sistå gången tre meter, emedan det stod i en åker.

Största egendomen i Kinneve är Mönarp. Det är genom uppodling av vidsträckta mossmarker som denna gård fått sin stora betydelse. Åran av att ha gjort Mönarp till ett storgods tillkommer lektor Aug. Bellinder, död 1925. Gårdens totalareal uppgår till 971 har, därav 767,5 odlad jord. En annan bekant gård i Kinneve är Hassla, som förr var länsmansboställe för Leaby tingslags distrikt. Bostället är nu indraget och det gamla länsmanssigillet, som brukades här, har hamnat på Falköpings museum. Loftsgården har varit löjtnantsboställe vid Skaraborgs regemente och Sörby är en gammal gästgivaregård.

Lektor A. Bellinder, Mönarps skapare.

Det gamla prästbolet om 1 mtl bör väl också i detta sammanhang nämnas. Här ha pastoratets kyrkoherdar sedan långliga tider bott. Det kunde vara en hel del intressanta saker att nämna om kyrkoherdarna, men av utrymmesskäl måste vi fatta oss helt kort. Herr Olof i Sörby hette den förste kände; han levde år 1406 och har vittnat om biskop Brynolfs underverk. Tydligt har han bott i Sörby. Ett par gånger har det hänt att kyrkoherdarna i Kinneve gift sig med företrädarens änka och på så sätt "konserverat" prästhuset. Så gjorde Sven Nicolai, som var kyrkoherde i slutet av 1500-talet. Västorp, som levde under senare hälften av 1600-talet blev av höga vederbörande uttryckligen ålagd att gifta sig med företrädarens änka. Även han var emellertid då änklings, så den gången passade det ju bra. Eljest kunde det inträffa, att prästen var en ung man och änkan en gammal gumma, och då blev ju paret så att säga omaka.

Theodor Thomander, som tillträdde 1681, synes ha varit en utmärkt kyrkoherde, ty han upplade nya räkenskaps- och protokollsböcker, byggde upp prästgården och reparerade kyrkorna samt införde i flera avseenden disciplin och god ordning. Men i yngre år, då han var huspredikant hos förnåma familjer, synes han ibland ha pratat litet bredvid mun. Bl. a. hade han råkat säga något ofördelaktigt om frun på Dagsnäs, vilket gjorde att han blev inkallad och fick förklara sig hos högvördiga domkapitlet.

För att från 1600-talets prästerskap göra ett språng mot nutiden må nämnas, att Kinneve berörs av järnvägs-linjen Falköping—Halmstad, som inom sockengränsen har två stationer, Kinnarp och Slutarp. Båda dessa stationer ha under sin relativt korta tillvaro visat sig vara livskraftiga och framåtgående samhällen, både på affärlivets och industriens område. Affärsmännen och industriidkarna därstädes ha lämnats tillfälle att i vidstående annonsspalter själva presentera sig och sina varor. Må den tidningsläsande allmänheten nu noga studera vad de ha att förkunna!

Stor Kreaturs- & lösöreauktion

å ST. MÖNARP, Kinneveds s:n, Skaraborgs län.

Måndagen den 8 mars med början kl. 9,30 fm., kommer i anledning av egen-
domens försäljning, genom offentlig auktion som förrättas å Mönarps egendom,
9 km. från Falköping och 3 km. fr. Slutarps jvgst., att försäljas hela det yttre
välvårdade inventariet bestående av:

HÄSTAR: 11 st. unga prima arbetshästar, därav flera dräktiga ston,
(några med många generationer), 60 st. unghästar.

NÖTKREATUR: 3 st. tjurar, 72 st. högmjölkkande kor (unga), 7 st. bet.
kvigor, 37 st. obet. kvigor, 24 st. kvighalvar, 18 st. tjurhalvar, samtliga av låg-
landsras, en del stamboksförda eller därtill berättigade.

DÖDA INVENTARIER: 4 fots Munktells tröskverk (självmatande och
helränsande) med agnfläkt, halmfläkt m. rör, 2 st. nya "Munktells" traktorer med
plogar och harvar, 1 st. 7-fots "Deerings" självbindare, 2 slättermaskiner, 3 häst-
räfsor, 2 släpräfsor, ringvältar, 3-tons vält, plogar, harvar, bethacka, 6 st. bolster-
vagnar, 1 flädersvagn, div. källkar, kvarn, decimalvåg m. vikter, hackelseverk m.
2 hkr. motor, 1 st. 30-hkr Asca-motor, 1 st. 7½ hkr. d:o, div. mejeriuinventarier,
div. hushållsredskap, smides- och snickeriverktyg, 7 par-selar m. m., m. m.

En hundratal stolar och järnbord för uterestaurant.

Seruliga inventarier så gott som nya.

Dagen utropas kl. 1 em. Servering anordnas.

Bussar avgå från Falköpings Central kl. 9,30 och 12,30.

Godkända vederhäftiga köpare erhålla sex månaders betalningsanstånd.
Okända skola skriftligen styrka sin vederhäftighet. Äganderätten till försålda
varor förbehålles till dess desamma blivit till fullo kontant betalda. Övriga vill-
kor vid auktionstillfället.

e. o. HOVRÄTTSNOTARIEN

ALBERT RINGIUS FASTIGHETSBYRÅ,

V. Hamngatan 18, Göteborg. Telefon 30148.

1087

Stor kreaturs- & lösöreauktion.

Genom offentlig auktion, som förrättas å stället torsdagen den 11 nästa mars
kl. 11, låter hemmansägaren Sven Andersson i

KLOCKAREGÅRDEN, KINNARP,

i anledning av gårdens bortarrendering och upphörandet med jordbruket försälja
all sin yttre löseegendom, varav nämnes:

KREATUR: 8 hästar, därav 2 vallacker 5 år, 1 dito 4 år, 1 dito 3 år, 2
vallacker 2 år, 1 hingstföls och 1 stoföls med generationer.

21 kor: därav 18 i kalvställning, 3 betäckta kvigor, 8 kvigor, 2 större tjurar
och 1 tjurkalv, 1 sugga med 11 grisar, 1 betäckt sugga, 2 grisar, 6 mån. gamla,
och höns.

MASKINER OCH JORDBRUKSREDSKAP: 1 självrensande tröskverk,
rågstol, gröpkvarn, ny halmfläkt, 2 elektriska motorer, en å 10 och en å 2 häst-
krafter, harpa, Ystad hackelseverk, nästan ny självbindare, 2 slättermaskiner, 2
håsträfsor, släpräfsa, cambridgevält, kultivator, radsåningsmaskin samt övriga i
orten brukliga jordbruksredskap, vagnar och slädar, lastvagn, Tidaholmskärra,
åkslädar, selar med tillbehör och handredskap m. m. som ej specificeras.

Av mig kände och säkre inropare erhålla tre månaders kredit, andra få be-
tala kontant innan varan får avhämtas. Äganderätten till inropad vara förbehål-
ler jag mig tills den blir tillfullo betald.

Slutarp den 25 februari 1937.

1152

RAGNAR JOHANSON.

Skrädderi.

Undertecknad kommer att den 15 mars öppna skrädderirörelse i
Hassla, Kinnarp, och rekommenderar mig i allmänhetens benägna åtan-
ke. Gediget och förstklassigt arbete utlovas.

1120

Franz Svedberg.

Så här såg det ut när St. Mönarps kossor leddes ut i västgötavintern för att gå oyissa öden till mötes. Det hela ledes från en trilla av utropare Henrik Nilsson, som slår klubban mot käppen. Andre man i förgrunden som ser så köpsugen ut är nye gårdsägaren patron Carl Nyman.

God köplust på storgårds djurauktion

1937

SÄSONGENS STORSTA I VÄSTSVERIGE.

Även en riksdagsstenograf skulle bli bet om han försökte följa med en durkdriven auktionsutropare på en lantauktion. Det är ett yrke som ingen kan bli skolad till, det föds man till. Det gäller att känna sina pappenheimer och ta dem på det rätta sättet. Psykolog, humorist, skådespelare, en aldrig sinande svada, en tordönsröst som kan vara i gång 12 timmar i sträck och en fackkännedom om allt vad till lantbruk hör — se där några av fordringarna. Det sistnämnda är inte det oviktigaste. Utroparen skall veta vad han skall starta med både för en ko och en dynggrepp. Om han tar till för högt, så kan det vara förkylt, men lirkar han och står i utan att förtrötts kan det bli fenomenala resultat. Faktiskt är det utroparens talanger som utgången av auktionen till sist hänger på.

Därför blir det också luft i luckan över alla Sveriges auktionsgårdar över vilka Henrik Nilssons stämman rungar

— han är i farten för Albert Ringius fastighetsbyrå i Göteborg på 75—100 ställen runt om i södra och mellersta Sverige vart år — och därför betaltes det också så goda priser i månd. på Väst-sveriges största auktion denna säsong. Den ägde rum på egendomen Stora Mönarp i Kinneveds socken, en mil från Falköping, mitt på slätten, där inte mindre än 232 djur väntade på nya ägare. Auktionen berodde på att egendomen sålts av patron Nyberg, som skall återgå till sin källarmästaregärning i Göteborg, till en dansködd storbordbrukare Carl Nyman.

Arrendatorerna flytta livligare numera.

Utroparens verkliga konstnärsgåvning i all ära, så skulle det nog ändå inte blivit sådan fart på affärerna om auktionen gått av stapeln för ett eller annat år sedan. De goda tiderna ha ingalunda gått lantauktionerna förbi. Det har kommit mera sedlar även i bondens plånbok, och det kommer-sas livligt med gårdar f. n., sedan det upptäckts att kapitalet kan bli mer fruktbärande på landet än i staden i många fall. Det var inte länge sedan det förgäves annonserades efter köpa-

re till lantgårdar, fast de utbjödos för spottstyvvar, under det att priserna nu åkt upp betydligt över förkrigsnivån.

Eftersom det varit dålig höskörd i fjol är det många lantbrukare som vilja reducera sina djurbesättningar, men likväl är köplusten så stor, att detta inte inverkat nämnvärt på priserna. Kreaturspriserna ha kanske sjunkit på något håll, men för hästar betalas det över lag mer nu än under auktionssäsongen i fjol.

Auktionssäsongen ja... Att det även är rekord i år i fråga om antalet auktioner beror dock huvudsakligast på att arrendatorerna våga ta risken att flytta på sig, säger sakkunskapen — mäklarstaben. Och varje gång en arrendator drar vidare blir det auktion, ty det lönar sig bäst köpa nytt — eller på företrädarens auktion. Att det inte är så ofta man flyttar i Väst-sverige som i Mellansverige beror emellertid på att här är en arrendetid på minst 7 år — t. o. m. 20 år på vissa prästgårdar och kronogårdar —

furts.

BRA KO GÅR FÖR 350 KR.

forts.

under det perioderna ofta äro betydligt kortare i Mellansverige.

Auktionernas nöjesliv har försvunnit.

Så där ser det alltså ut bakom kulisserna i denna bransch. Den är så rationaliserad som det anstår vår prosaiska tid. Utroparens haranger är det enda muntrande inslaget i en modern lantauktion, men eftersom de som sagt alltiämt har den största betydelse för köplusten finns det ingen anledning att gå från den seden. Men allt det andra nöjsamma som hörde till en gammal hederlig auktion på landet och som gjorde den till en sannskyldig folkfest till vilken sju socknar strömmade, det har försvunnit. Det finns över huvud inte någon anledning för de enbart nyfikna att komma längre, ty det förekommer varken dans, sprit, slagsmål eller annat nöjesliv. Trakteringen sköter en varm korggubbe och ett kaffeschapp om, och alla dra hem så fort auktionen är slut.

Spekulanterna på Mönarp voro 400—500 lantmän från när och fjärran som kommo i bilar och bussar, och det

Önskas köpa Potatis.

Prima, välsorterad matpotatis köpes i Slutarp nästa torsdag samt på Rantens lastkaj nästa fredag kl. 2—4 e. m.

J. A. Nilsson.
Tel. Slutarp 6.

3579

DANS

i KINNARP

lördagen den 27 febr. kl. 8 em.

Kreaturs- & Lösöreauktion

Genom offentlig auktion, som förrättas å stället, lördagen den 6 nästa mars kl. 13, låter Otto Gustafsson i

Lillagården, Lagerstorp,
Kinnarp,

med anledning av gårdens försäljning och upphörande med jordbruk, försälja all sin yttre lösegendom, varav nämnes:

KREATUR: 1 vallack 7 år, 1 sto 2 år, 8 kor i olika kalvställning, 4 kvigor, därav 1 betäckt, 2 st. 4 mån. grisar.

JORDBRUKSREDSKAP: Slättermaskin, hästräfsa, plogar, krok, harvar, 100 pinnaharv, vagnar och slädar, lastvagn, skrin, harpa och hackelseverk, decimalvåg, selar med tillbehör och diverse handredskap m. m. som ej specificeras. Djuren kan få stå kvar till den 14 mars.

Av mig kände och säkre inropare erhålla tre månaders kredit, andra få betala kontant. Äganderätten till inropad vara förbehåller jag mig tills den blir till fullo betald.

Slutarp den 25 februari 1937.

Ragnar Johanson.

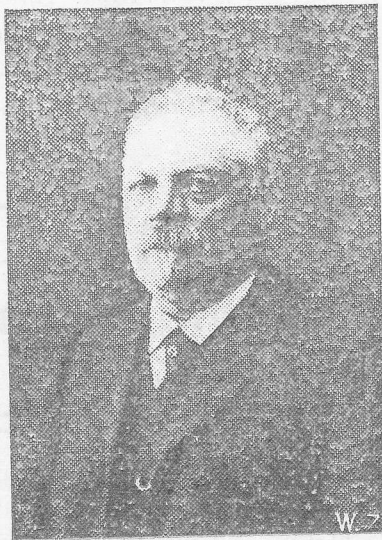
OBS.! Ändrad dag.

Skolmästare i den gamla goda tiden

För denna tidning av A. H.

Bland lärare i våra bygder, vilka genom sitt oförtrutna arbete i sin skola och för ett målmedvetet, oegennyttigt arbete för sammanslutning bland ortens lärare för dryftande av gemensamma angelägenheter, intager förre folkskolläraren och organisten i Kinneved, Johan Petter Kjellén, en rangplats. Han föddes den 22 april 1852 i Kinneved, den församling, där han kom att utföra sitt livsverk på ett sätt, som satt djupa spår hos det släkte, som hade förmånen att under hans insiktsfulla och målmedvetna ledning inhämta grunderna i de kunskaper och färdigheter, vilka äro nödvändiga för att danas till goda medborgare med vilja och förmåga att göra sin insats för hembygd och fosterland.

Det Kjellénska föräldrahemmet var fattigt. Tidigt fick han själv hjälp till att tjäna sitt bröd som vallpojke på en hemmet närbelägen gård. Det har berättats mig, att han för att få lite omväxling, sjöng för sin hjord, "så att det ekade i backarna". Kanske han då utvecklade den sånggåva, jag en gång hörde en sockenbo betygsätta: "Vår Kjellén kan sjunga firstämt". För att ge honom möjlighet att i framtiden "bli sin egen" satte fadern honom i skomakarelära, men arbetet vid skostolen tilltalade honom ej. Redan tidigt rörde sig hos honom lusten till läsning. Vid sin spinnrock hade modern lärt honom bokstäverna och att sammanfoga dessa till ord. Någon ordnad skolgång blev det knappast, ty förtjänandet av dagligt bröd måste bli huvudsak. Under vallgången blev det god tid till stavning och läsning i de enda tillgängliga böckerna: katekes och psalmbok. Vad han inhämtat i dessa fick han tillfälle att visa vid ett husförhör. Dåvarande kyrkoherden, Vennersten, frågade der lille gossen, om han kunde något i katekesen. "Den kan jag från pärm till pärm, kyrkoherden får fråga", kom svaret. Examen utföll så, att kyrkoherden från den dagen började intressera sig för den vetgirige gossen. Han lånade honom böcker, gav honom läxor och anvisningar hur och vad han skulle läsa. Så råkade han ut för en olycks-handelse — han bröt sitt ena ben — och det såg ut som skulle undervisningen avbrytas, då han ej kunde besöka sin lärare och välgörare; men då gick denne i stället till hemmet, och undervisningen fortsattes. Efter tillfrisknandet fick han tillbringa dagarna i prästgården och erhöi då undervisning tillsammans med kyrkoherdens egna söner. Efter någon

J. P. KJELLÉN.

tid skaffade hans lärare honom plats vid en ambulerande småskola i socknen och han biträdde även i folkskolan. För att erhålla bättre utbildning sändes han 1871 till Skövde, där en f. d. rektor Sandberg anordnat en kurs för utbildning av småskollärare. Efter genomgången kurs tjänstgjorde han tre år vid Kinneveds småskola. 1875 sökte och erhöi han inträde vid seminariet i Göteborg.

Vistelsen vid seminariet blev för den fattige ynglingen en försakelsens tid. Från hemmet erhöi han emellanåt ett paket bröd och vad annat det fattiga hemmet kunde åstadkomma. Ett och annat mål fick han i de hem, med vilkas gossar han läste privat. Hans välgörare, kyrkoherden, ordnade med att det togs upp kollekt i kyrkan och dessa pengar jämte ett räntefritt lån av "Patron i Alarp" gjorde det möjligt för honom att fortsätta fram till examen 1878, då han även samtidigt avlade kantorsexamen. Han erhöi omedelbart efter examen förordnande som övningslärare vid seminariet, en synnerligen förmånlig befattning. Men kärleken till hembygden, där han rönt så mycken kärlek och där barndomsminnena hade sin relief blev honom för stark. När de förenade tjänsterna i Kinneved 1879 ledigförklarats, sökte han dessa och blev enhälligt vald. Här tjänstgjorde han oavbrutet till 1914, då han avgick med pension.

Kjellén var en synnerligen nitisk lärare. Hans undervisning var livlig och medryckande och han förstod att intressera sina elever. I hans skola arbetades det med liv och lust. Han hade till

ögonmärke den gamla satsen: "Vi lära icke för skolan utan för livet". Han förstod att lägga sin undervisning så, att den påverkade elevernas både intellekt och moral. Själv besjälad av en stark fosterlandskärlek begagnade han varje osökt tillfälle att odla och stärka denna känsla hos sina elever. Vid fosterländska fester var han en gärna hörd och anlitad talare. Utan att åsidosätta något av skolans ämnen var det vissa, som han särskilt intresserade sig för. Ett av dessa var skrivning och även teckning, "ty där övas barnets ordnings- och skönhetsinne". Kjelléns föreskrift utgick i flera upplagor och användes i en mängd skolor. Hur han sökte påverka de ungas moraliska och altruiska kännande och tänkande har hans forna elever berättat många smådrag. Så berättar en: "I närheten av mitt hem hade jag påträffat ett humlebo, som jag var i färd med att plundra, då herr K. gick förbi. Vad gör du där? Förstör du vad de små samlat in för vintern? Hur skulle du känna det, om någon komme till ditt hem och toge ifrån dina föräldrar vad de samlat ihop för sig och Er? Sade och gick. Jag sökte så gott jag kunde reparera den skada jag åstadkommit och händelsen blev mig en läxa för livet". Sådana sedelärande berättelser från det dagliga livet och från barnens egen erfarenhet kommo ofta fram vid undervisningen och han sökte alltid, då tillfälle osökt gavs, påvisa hur lagen om orsak och verkan, sådd och skörd har sin tillämpning även i människolivet. En kvinnlig f. d. elev skriver bl. a.: "Kjellén var och är för oss idealet för en lärare. Trots hans stora arbetsbörda som ensam lärare för hela pastoratet, hörde vi honom aldrig nämna att han var trött eller att vi voro många. Han brann av begär att meddela oss goda kunskaper och när han märkte att vi ville ta emot, då lyste han av glädje och tillfredsställelse. Hans uppträdande präglades av respekt och bestämdhet. Vi kände, att det var vårt bästa han ville och vi älskade honom som en far. Vi kände att han var en riktig far. Han kläppade ett varmt hjärta. I sin historieundervisning hade han förmågan att göra allt så levande, att vi tyckte oss vara med i händelserna både vid Lützen, Brunbäcks färja o. a. platser där fosterlandet vann lagrar. Hans kristendomsundervisning präglades av allvar och gav intryck, som följt oss livet igenom. Som belöning för flit berättade han sagor "Ur tusen och en natt", "Robinson Kruse" och andra. Åga behövde sällan förekomma, men det hade en lugnande verkan på oroliga element att den ej var bannlyst. Hon avslutar sin framställning om sin lärare med följande sympatiska ord: "När vi genom portvalvet går gången fram mot kyrkan, den kyrka han lärde oss älska och hålla oss till i alla livets skiften, och ser minnesstenen på hans grav, faller oss ofta i minnet mångt lärdoms- och minnesord av den lärare, som vi alla älskade och vördade." Form, innehåll och piktur i hennes skrivelse tillfredsställer rätt höga forts.

forts.

anspråk på folkskolebildning och visar, att K:s undervisning stod på en hög nivå. För lärarnas sammanslutning hyste K. stort intresse. Falköpingskretsen av S. A. F., som bildades 1873, tillhörde han som v. ordf. 1880—90 och som ordf. 1890—1913, då han efterträddes av A. Hallenius. Protokollen från dessa år visa, hur alla frågor blevo grundligt behandlade. Mycket ofta höll han själv föredrag över behandlingen av skolans ämnen. Lärarne i den tiden kände sig icke så färdiga utan hade behov av kamraters erfarenhet och råd. Sammanhållning och vänskap mellan lärarna var för honom en helig sak och detta framkom alltid i både ord och handling. "Läraren undervisar icke blott med vad han kan utan ännu mer genom vad han är", är ett ord av honom. I anteckn. från K:s ordförandetid har jag många guldorn och det vore frestande att citera. I allt sitt görande och låtande var han den rätte Israeliten, i vilken icke fanns något svek. Hans vänskap var orubblig, men den skulle vila på den rätta grunden. Översitteri och fjäsk voro honom främmande. För oss yngre lärare var han en förstående och kärleksfull farbror, en Gamiel, till vilken vi med förtroende kunde blicka upp.

Men även utanför sin skola och sin kår visade han intresse för skilda ting inom dessa orter, där också hans vilja och förmåga att arbeta flitigt togos i bruk. Sekreterare i Viiske och Frökinds hds kretsavdelning, ordf. i samma härads brandstodsbolag, revisor och siffergranskare i Falbygdens hästförsäkringsbolag och Falköpings sparbank, revisor i A.-B. Falköpings Tidning och A.-B. Karbo Torvströfabrik samt ordf. och kassör i Mönarps mossutdikningsförening. Alla sina många uppdrag fullgjorde han så, att han årligen omvaldes. K. var en kraftnatur. Till sin politiska läggning var han moderat-liberal. I de starkt begränsade partierna såg han en fara, för vilken han trodde sig finna bot bland den borgerliga vänstern. Att han däri bedrog sig grämde honom djupt, så mycket mer som han i partierna såg en fara för fosterlandet, vilket han älskade med varmaste övertygelse.

Från barndomen van vid enkelhet, sparsamhet och arbete blev det honom möjligt att i närheten av sin kära skola inköpa ett större till stor del ouppröjt jordområde, som han förvandlade till ett mönsterbruk och där han redde sig ett trevligt ålderdomshem. Den 16 juni 1919 hissades flaggan på halv stång i skolan och i hemmet; den trägne arbetaren hade lagt sitt trötta huvud till vila. Det rådde sorg och förstämning i den församling och den bygd, där så många spår av hans arbete buro vittne om hans insatser.

Den 27 juni skedde jordfästningen på Kinneveds kyrkogård. I sitt varmhjärtade tal med ledning av ps. 4: 9: "Jag lägger mig ned och sover.... etc.", erinrade kyrkoherde Bjerkander om den bortgångnes mångåriga, oförtrutna och gedigna arbete i församlingens tjänst. "Sina bästa och mästa krafter hade den bortgångne nedlagt i sin kära skola, i vilken låg innesluten ett helt livs arbete, utfört med trohet och nit och en aldrig svikande plikt känsla", sade tal. bl. a. Den rika blomsterskörden bar vittne om minnesgoda och tacksamma f. d. elever och vänner. Falköpingskretsen nedlade genom sin ordf. å kretsens vägnar en krans med tack för ett 25-årigt gagnande arbete. "Ur din erfarenhets rika skattkammare delade du frikostigt med dig till ett yngre släkte, som länge med vördnad och tacksamhet skall minnas den ädle kämpen på upplysningens fält." Kransar nedlades från församlingens olika nämnder, från bolag och föreningar, där han verkat. När klockornas vemodsmättade toner i stilla juniafton bars ut över nejden, lämnade den talrika menigheten griftegården: det var pastoratssorg.

1921 avtäcktes en minnesvård på hans grav. Den är ett 3 meter högt granitblock. Å ena sidan är i mitten en inskription med K:s namnteckning i fascimile jämte födelse- och dödsdatum. Nedtill står: Tacksamma lärjungar m. fl. reste vårdens 1921. Ur det tal kyrkoherde Bjerkander höll vid avtäckningen vilja vi göra följande anteckning, enär det säkerligen var ett sant uttryck för vad församlingen kände och tänkte: "Om dessa tiga, skola stenarna ropa". Stenarna tala — Egyptens pyramider tala om det arbete som därpå nedlagts. Roms katakomber tala om tro, kärlek och uppståndelschopp. Våra gamla tempel tala om fädernas sinne för det heliga, deras arbete och uppoffring att uppföra värdiga gudsboningar. Stenar som tala äro även vårdarna på våra kyrkogårdar. Här ha vi rest en ny vård. Att den blivit rest vid den forne lärarens sista vilorum talar sitt mäktiga språk. Den hårda graniten för kärlekens och tacksamhetens talan från forna lärjungar. Kjellén var ett församlingens barn och har utfört hela sin 35-åriga läraregärning i denna församling och tillbragte här hela sitt liv. Med liv och lust deltog han i allt som örde församlingen, men hans egentliga livsarbete är utfört i skolan. Det är också om Kjellén som lärare denna vård framför allt talar. Hans ungdomliga och livliga lynne gjorde att skolarbetet under hans ledning aldrig blev tråkigt. Kärleksfullt behandlade han sina lärjungar men utan pjosk, samt följde Luthers undervisningsmetod att låta "äppet ligga bredvid riset". Barnen kände att han ville dem väl och förstodo det efteråt än bättre. Det är forna lärjungar som av tacksamhet och kärlek rest vårdens. Stenen vill för kommande släkten tala om Kjelléns förtjänstfulla och nitiska läraregärning, i vilken han insatte hela sin kraft. När alla hans många lärjungars mun är tyst, talar stenen.

Kjellén var sedan 1881 i ett lyckligt äktenskap förenad med Augusta Carlstedt. Av de sju barnen äro tre döda. En dotter är lärarinna, en son är dir. vid Svensk filmindustri och en innehar fädernegården.

4/6 1938 Minne av digerdöden 1350.

Enligt en sägen var det endast en man i Axtorps by, Kinneveds socken i Skaraborgs län, som överlevde digerdöden 1350. Mannen jordade de döda på en tillfällig begravningsplats å gården Katteskalla, varefter ett träkors uppsattes till minne av de hädangångna. Då detta kors ruttnade ned, ersattes det med ett nytt. Så har det fortgått ända till vår tid. Det nuvarande korset av ek uppsattes 1870 och dess föregångare 1811. I Olofstorp, Grolanda socken, fanns även en kvinna, som överlevde farsoten. Dessa båda människor blevo sedan stamföräldrar till hela ortens befolkning, tillägger sägen.

F 7 10 1938.
11

"Slutarp! Kinnarp nästa!"

Kinneve kommun kan ståta med två järnvägsstationer, båda belägna vid den genom socknen löpande järnvägen Falköping—Halmstad eller såsom den också kallas Västra centralbanan, öppnad för trafik den 21 dec. 1906.

Stiga vi av tåget i Slutarp i dessa dagar, så skola vi finna, att kring denna station samlat sig en ganska aktningvärd bebyggelse. Träffa vi någon äldre invånare i samhället, så kan denne berätta att Slutarp före skiftet, som skedde på 1860-talet, var en by, innefattande hemmanen Ödegården, Ledsgården, Marbogården och Siggagården. Vid skiftet blevo dessa gårdar utflyttade, så att endast Backgården samt vissa delar av Ledsgården och Ödegården nu ligga kvar på sina ursprungliga platser. Ett nytt samhälle har emellertid på de senaste 30 åren växt upp på det gamlas grund och det mesta därav är beläget på Backgården och en del av Ledsgården.

År 1887 fanns det inte mer än en handelsbod i trakten. Det var "Lis-kes", bestående av en gubbe och en gumma som slagit ihop sina bopålar och drev en liten affär med vissa nödvändighetsvaror, såsom kaffe, socker, sill, salt och snus. Sedan öppnades en handelsbod på Lunnagärdet och därpå ytterligare en på Högebacke. Den förste specerihandlaren i Slutarp var Albert Eriksson. En fröken, Maria Flodén, köpte år 1905 en tomt på Ledsgården och byggde ett hus där samt satte upp med handel. Det är samma affär som hr Evert Sandén nu innehar. Den andra specerihandlaren i orten är Erik Samuelsson. På tal om affärer kan det vara på sin plats att nämna att Slutarp i höst också fått sin egen charkuterihandlare, vilken själv tillverkar alla sina charkuterivaror.

Slutarp artar sig emellertid alltmer till att bli ett industrisamhälle. Den första industrin, som startades på platsen, var väl Oskar Sandéns likkistfabrik. Fabriken äges numera av hr Sandén, Dahlstrand och Karlén. Här tillverkas bortåt 6,000 likkistor om året och fabriken sysselsätter c:a 20 man.

En betydande industri är också A.-B. Slutarps Möbelindustri. Fabriken startades 1929 av hr Levinsson, infödd Kinnebo, vilken efter ett års verksamhet till kompanjon antog Gunnar Gustafsson, bördig från Floby. År 1935 utvidgades fabriken och ombildades samtidigt till bolag. Rörelsen sys-selsatte till en början endast 4 å 5 man, men nu uppgår antalet till 17. Även

i år har fabriken tillbyggt och försetts med en modern torkinrättning för virket. Detta ångtorkas först och därpå torkas det på vanligt sätt i ett rum, där värmen uppgår till c:a 70 grader. För att framställa hållbara möbler fordras nämligen torrt virke och sådant som varken spricker eller slår sig. För att undvika sistnämnda eventualitet sågas allt "blindvirke", d. v. s. det som skall utgöra stomme för faneringen, i ribbor — 23 mm. på varje kant — vilka sedan limmas ihop till större ytor. Så följer faneringen, som utföres i två lager, d. v. s. ett tjockare underst och därpå ett tunnare över, vilket lägges åt motsatt håll mot det förra. Det blir s. k. kontrafanering. Till fanér användes såväl svenska som utländska träslag.

Fabriken tillverkar uteslutande finare möbler och därav småbord i ett 30-tal olika modeller. Ett rökboard t. ex. har blivit särskilt omtyckt. Av denna modell har fabriken tillverkat omkr. 5,000 st. Här göres också en s. k. byggmöbel i två delar med ett flertal kombinationsmöjligheter. Eljest är specialiteten kompletteringsmöbler. Vid vårt besök i fabriken hade man i verket en finfin möbel i renässansstil. Fabriken har haft utställning på Svenska mässan i Göteborg ett par gånger och har därvid erhållit vackra lovord av göteborgspresen. Möblerna levereras till återförsäljare över hela landet.

En fabrik för tillverkning av husin-rede finnes också i Slutarp. Det är Karl Ruthmans snickerifabrik, som också utför ett gott arbete. Slutligen bör nämnas, att Slutarp också i en snar framtid torde få den för alla nu-tida samhällen obligatoriska triåfabriken.

I Slutarp finnes också en hel del yrkesmän i olika branscher, så att samhället i detta hänseende kan anses vara väl lottat. Så idkar hr Artur Ellström här skrädderirörelse, hr Evert Ahlqvist måleri, hr Gert Johansson plåtslageri och hr Knut Strengberg smide. Endast skomakare saknas. Bilstationer finnes för både person- och lastbilstrafik.

Här som annorstädes har det privata mejeriet fått stryka på foten för andelsmejeriet. Tidens strävan går ut på att samla allt i större enheter. Mejeriet i Slutarp är nämligen så gott som nedlagt sedan Vartofta andelsmejeri kommit till stånd.

I den imponerande byggnad, som innesluter Slutarps elektriska kvarn snurra dock stenarna fortfarande. Då denna kvarn år 1910 anlades erfordrades det till grunden mycket sten och vid anskaffandet av sådan upptäckte man — enligt vad det berättades — ortens märkligaste forngrav. Det låg ett stort stenröse på Ledsgårdens ägor och man fick löfte att ta detta till fyllnad. Under arbetet med att plocka bort stenen upptäckte man emellertid snart att under röset, som antagligen uppkastats under järnåldern, fanns en stenåldersgrav. Då denna sedermera undersöktes av antikvarien S. Lindqvist befanns det att den inneslöt rester av ett 30-tal lik, som där blivit jordade. Man hittade också några barnstenspärlor. I gravens takhåll funnos skålformiga fördjupningar, vilket antyder att den varit nyttjad till offersten av forntidens Slutarpsbor. Graven anses vara uppförd i slutet av dödstiden och torde sålunda vara den äldsta nu kända gravbyggnaden i Västergötland.

För att återgå till den nyss omnämnda kvarnen, så drevs den till en början med s. k. suggasverk, vilket sedan utbyttes mot elektrisk kraft. Kvarnen innehas av ett bolag, bestående av hr Ragnar Johanson, Viktor Pettersson och mjölnaren Oskar Johansson.

En småskola, där fröken Ingegärd Andersson är lärarinna, är förlagd till samhället. Tomten, på vilken småskolan är belägen, skänktes på sin tid av lektor Bellinder, Mönarp, som genom byte kommit i besittning av en åker här.

Slutarp har i sommar fått ett friluftsbad, som anordnats av platsens samhällsförening i en förbiflytande kanal. Badet anlätades flitigt under den varma årstiden av både ortsbor och andra.

Så lämna vi Slutarp. Kinnarp nästa, ropar konduktören. Avståndet mellan de två stationerna är endast 2 km. Även Kinnarps stationssamhälle är stätt i utveckling, fast att det ej kan tävla med storebror Slutarp. Det har ej heller så gamla anor, ty det har uppkommit i samband med Västra Centralbanan. Jorden, varpå samhället är byggt, har tillhört förra länsmansbostället Hassla. A.-B. Torvindustri på Karbo mosse har sin avlastningsplats på Kinnarp och har anordnat en linbana hit. En klockfodralsfabrik, som sysselsätter 7 å 8 man, finnes. Fabriken brann i våras ned till grunden, men ur dess aska har rest sig en större och tidsenligare byggnad. Urverksfabrikörerna skicka hit sina urverk och fabriken gör fodralen och inmonterar verken.

Bröderna Andersson ha på Kinnarp en mekanisk verkstad, där bilar, cyklar m. m. repareras.

Beträffande affärsverksamheten så finnes i Kinnarp tre diversehandlare samt bageri och kafé, vilket ju alltid är en god början.

"Jorden och folket".

Riksdagsman Gustav Hallagård:

Mera "tidsenlig" ränta för
lån till jordbrukare.

Frågan om att bevara vårt folk vid jordbruket är ett av vårt lands svåraste och betydelsefullaste problem. Frågan hur man skall på en gång befrämja industriens och stadsnäringarnas utveckling och motverka att landsbygdsfolket drages till industrien och städerna, förefaller mängen tämligen olöslig. Även de bekvämare levnadsförhållandena samt tillgången till nöjeslivet i städer och samhällen spelar härvid en roll, som icke bör förbises. Den längre arbetstiden och svårigheterna i fråga om ordnad ledighet inom jordbruket har även länge framstått såsom någonting, som befordrat flykten från jordbruket, särskilt bland de unga. Det är heller knappast att förvåna sig över att arbetskraften dragits från jordbruket till städerna och till industrien. Särskilt den tullskyddade hemmamarknadsindustrien har kunnat bjuda förmåner, som långt överstiga icke bara vad som jordbruket måktat, utan även vad exportindustrien kunnat betala. Här ha staten och de industrivänliga riktningarna understundom verkat rent till skada för en sund balans på arbetsmarknaden. Ej heller kan man mycket förvåna sig över, att arbetskraften dragits från jordbruket, när genom lagstiftning industriens arbetare fått sin arbetstid reglerad medan jordbrukarna själva fört sina voro motståndare till en relativ likställighet i fråga om arbetsvillkor, som kunde motverka industriens lockelser. Jordbrukets arbetare sågo, huru inom andra näringar folk slutade sitt arbete

flera timmar tidigare på eftermiddagen, medan arbetet inom jordbruket fortsattes. Detta var särskilt märkbart för en del år sedan men jordbruksnäringen har alltså ändå att lida för att man blev efter i fråga om en oöndviktig utveckling.

Under senare år har visserligen den maskinella utvecklingen och elektrifieringen medfört, att det går lättare att arbeta vid jordbruket än förr, men ändå har nog inte på många håll intresset för jordbruksarbetet så nämnvärt ökat. Detta sammanhänger ju även med att den moderna utvecklingen inom industrien medfört ännu bekvämare förhållanden för dess arbetare. Detta förtjänar ihågkommas när det på sina håll talas om önskvärdheten att genom förmånligare skatteförhållanden, tull- och handelspolitik ännu mera befordra industriens utveckling.

Så ha vi tjänstemannagruppen som blivit allt talrikare och som trots kanske visst missnöje fått sin utkomst tryggad jämte förmåner såsom semester och pensioner.

Visst är, att alla grupper i samhället behöva varandra, men lika säkert är att samhället särskilt bör stödja de svagare grupperna så att en rimlig balans upprätthålles. Nu är det så, att den, som arbetar inom jordbruket, tycker sig ha det sämst och därför har flykten från jordbruket mer och mer ökat.

Denna utveckling har bidragit till att även jordbrukarna skaffat sig maskiner i större utsträckning och sökt rationalisera driften. Højningen av produktpriserna, samtidigt som själva produktionen ökats, har även bidragit till att underlätta för jordbrukarna att bereda sitt arbetsfolk bättre arbetsvillkor.

Jag träffade häromdagen en lantarbetare och frågade honom: "Vad tycker du om jordbruksarbetet nu"? Och svaret kom helt spontant: "Jo, jag har fått bra lön och kortare arbetstid och tycker det är bra nu." Sålunda, trots kritiken mot lantarbetsstidslagen, ett exempel på att den verkat i riktning så intresset för jordbruksarbetet i det fallet ökats. Arbetstidens lagliga reglering förutsattes ju i sin mån motverka flykten från jordbruket och minska känslan av att jordbrukets arbetande folk arbetar under sämre villkor.

Anmärkningsvärt i fråga om jordbrukets möjlighet att bära arbetstidslagen är, att Lantarbetsgivareförening-

en, som ju representerar det stora jordbruket, efter lagens antagande ansett sig kunna gå med på att dessutom höja lönerna.

Det visar att man även på det hållet är på det klara med, att något måste göras för att bevara arbetsfolket vid jordbruket, och att det således enligt Lantarbetsgivareföreningens mening inte räckte med den förbättring för de anställda som lagens antagande skulle medföra. Det torde under sådana förhållanden vara svårt att säga att lagen gått för långt. För att bevara möjligheten att över huvud taget erhålla lämplig lejd arbetskraft, får man söka på det sätt det är möjligt medverka till sådana åtgärder, som kunna öka trivseln hos jordbrukets arbetsfolk. Väl vetande att lantarbetsstidsregleringen medför vissa svårigheter för jordbrukarna, som drabbas av lagen, så måste man finna sig i att sådana åtgärder vidtagas att jordbruket kan erhålla kvalificerad arbetskraft, såvitt man menar allvar med talet om att förekomma landsbygdens avfolkning.

Hur det skall gå att ordna det så, att husmödrarna och jordbrukarna själva skola få bättre arbetsvillkor, är ett ännu svårare problem, som ju sakkunskapen fått ge sig i kast med. Men här ligger det dock något annorlunda till, ty dessa arbeta dock åt sig själva. Avgörande är, att det måste ordnas så, att det lönar sig att äga och bruka jorden. På den vägen kunna jordbrukarna och den egna ungdomen bäst bevaras åt näringen. De mindre jordbrukarna ha så till vida beretts bättre arbetsförtjänst, som de ha föga främmande arbetskraft utan sköta sina jordbruk med familjemedlemmarnas hjälp. Då det ju är det stora flertalet jordbrukare, som ha föga eller ingen främmande arbetskraft, kan man ju inte säga att dessa belastas på samma sätt av arbetstidslagstiftningen och ökade arbetslöner. De ha fått de ökade produktpriserna, utan att det kan vara tal om, att det varit som någon särskild kompensation för de dyrare arbetskostnaderna. Men deras anförvanter, som arbeta hos andra jordbrukare, ha fått det bättre. Om arbetet på en förbättrad lönsamhet för jordbruket genom en klok politik kan fullföljas, kommer det att vara till gagn. Man observerar emellertid ett uttalande, sådant som högerens ledare i första kammaren gjorde i årets remissdebatt, när han sade: "Jordbrukets produkter synas av olika skäl ej kunna annat än i mycket begränsad utsträckning åsättas högre pris".

forgets →

Att bättre priser behövas vill dock väl varken han eller någon annan jordbrukare bestrida. Det vore beklagligt, om det icke skulle längre möta samma förståelse bland städernas och samhällenas folk. Genom förbättrad organisation och sammanhållning böra vi jordbrukare själva söka fullfölja arbetet för bättre förhållanden. Och genom sammanhållning kunna vi även bli respekterade bland andra grupper.

En annan sak av betydelse är enligt min mening även att staten bör lämna sina lån ur fonder för stöd åt jordbrukets olika grenar till en billigare, jag höll på att säga, mera tidsenlig ränta. Industrien och byggnadsverksamheten i städerna betala sannerligen inte så höga räntor på pengarna, som jordbrukarna få göra för lån ur statens fonder, som skulle vara en hjälp. Det torde även vara nödvändigt för beredande av bättre förhållanden, att staten i större utsträckning lämnar bidrag till stenröjning, till täckdikning och dylikt. Det synes bli allt svårare särskilt för de svårskötta jordbruken att erhålla arbetskraft och de skulle på det viset få lättare att använda maskiner. Anläggning av vattenledningar och nödvändiga moderniseringar kunna även komma till nytta i detta sammanhang. Likaså synes flera vägar och mera bidrag till underhåll av vägarna, liksom framför allt bidrag till byggnads- och förbättringsarbeten för enskilda utfartsvägar, vara önskemål, som böra realiseras. Förbättrade kommunikationer, post- och telefonförbindelser krävas även för att det skall kunna talas om likställighet mellan land och stad.

Detta är några synpunkter jag velat framföra som bidrag i fråga om diskussionen om vilka åtgärder som kunna och böra vidtagas för att i någon mån söka förekomma landsbygdens avfolkning, och hoppas att det skall kunna lyckas skapa ett sådant jämviktsläge mellan stad och land, att man bevarar landsbygdens folk åt jordbruket.

Stockholm den 11 februari 1938.

Gustav Hallagård.

Kinnarps Idrottsförening

anordnar

Vårfest

**lördagen den 28 och söndagen
den 29 maj. 1932**

DANS

i KINNARP

söndagen den 13 mars kl. 8 em.

12/3 1938

Styrelsen.

Kinneveds fruktdlareförening.

som bildades i höstas, hade den 16 dennes sitt årssammanträde. Ordf. Julius Karlsson, Kinnarp, öppnade sammanträdet samt föredrog styrelse- och revisionsberättelserna, vilka godkändes. Styrelsen fick följande sammansättning: ordf. Julius Karlsson, v. ordf. Gilbert Karlgren, sekr. Birger Lundén samt Martin Ylander och Sigurd Johansson. Revisorer blevo Arvid Florén och John Karlstedt med Gustaf Kjellén och Gustaf Andersson som ers. Beslutades att inköpa en större s. k. T. T.spruta för trädbesprutningen. Trädskötaren, Valfrid Johansson, fick i uppdrag att inköpa erforderliga besprutningsvätskor och övrig attiralj. Inträdesavgiften är 2 kronor och årsavgiften 1 krona.

Slutarps missionsförening

höll den 12 dennes årsmöte i Slutarps missionshus. Mötet inleddes med en religiös betraktelse av resekreterare Th. Stenström, Mullsjö, varefter ordf. stationsskrivare D. Olsson, Falköping, öppnade sammanträdet samt föredrog styrelse- och revisionsberättelserna, vilka godkändes. Till ordförande efter hr Olsson, som på grund av bristande tid undanbett sig återval, valdes resekr. Th. Stenström, Mullsjö. Styrelsen fick i övrigt följande sammansättning: predikant Lindblom, tillika föreståndare, stationsskrivare D. Almqvist, Hovslätt, fabriör Oskar Sandén, Slutarp, hrr Johan Pettersson, Kinnarp, Herbert Johansson och Oskar Laag, Slutarp.

Styrelsen fick i uppdrag att besluta om verksamhetens bedrivande.

Till juniorledare utsågos predikant Lindblom samt Elin Gustafsson och Alice Johansson. Söndagsskollärare blevo fru Lindblom, fru Alice Johansson, fru Lisa Laag och Herbert Johansson. Att representera föreningen vid Alliansmissionens konferens i Jönköping utsågos fabriör Sandén med Herbert Johansson som ers. Till ombud vid Västergötlands missionsförenings konferens i Skövde utsågos fr. Elin Gustafsson. Beslutades att som bidrag till Alliansmissionen utdela 50 kr. och till Västergötlands missionsförening hikaledes 50 kr.

23/2 1938

GÖTA LEJON BIOGRAFERNA

— KINNARP —

lördagen den 19 febr. kl. 8.30 em.

Tarzan flyr.

Barntillåten.

Klart till drabbning.

Thor Modéen, Åke Söderblom, Weyler Hildebrand, Sickan Carlsson och Arnold Sjöstrand.

SANDHEM onsd. 16 kl. 8,30
BRODDETORP fred. 18 „ 8,30
FLOBY lörd. 19 „ 8,30
STENSTORP sönd. 20 kl. 6 och 8,30

Barntillåten.

16/2 1938

N:r 28. Lördagen den 9 apr

Från il 1938. Föreningarna.

Slutarps Samhällsförening

hade i torsdags årssammanträde. Styrelsens och revisorernas berättelser föredrogos, och kassören och styrelsen beviljades full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna året. Föreningens inkomster och utgifter hade under året balanserat på kr. 1,230:77. De i tur att avgå varande styrelseledamöterna, handl. Evert Sandén och Olof Nilsson, omvaldes. Till suppleant omvaldes Gustaf Johansson. Som revisor omvaldes J. W. Andersson, Gärdhem, med J. A. Nilsson som suppleant. Beslutades att i likhet med föregående år anordna en större hembygdsfest under midsommardagarna. Föreningen hade förra året beslutat att ingå till Styrelsen för Halmstad —Nässjö Järnvägsaktiebolag med anhållan om upplåtelse av dess område norr om järnvägsstationen i och för plantering av en del träd. Då denna anhållan nu beviljats, tillsattes en kommitté, som fick i uppdrag att ordna med planteringen. Sammanträdet diskuterade även frågan om anläggande av ett friluftsbad inom samhället och en kommitté tillsattes att utreda denna fråga.

Vid efteråt hållet styrelsesammanträde omvaldes till ordförande mejerist Ragnar Johanson, till v. ordf. handl. Erik Samuelsson till sekreterare folkskollärare Valter Dahlér samt till kassör handl. Evert Sandén.

Hushållskurs i Slutarp. 9/4 1938

En hushållskurs har under 14 dagars tid pågått i Slutarp. Anordnare och kursledare har varit fröken Sigrid Larsson, Halmstad. Ett ljugotal damer ha deltagit och undervisning har meddelats i matlagning, bakning, dukning och servering.

Missionsauktion

hölls i lördags i Slutarps missionshus. Missionsföreningens ordf. resekreterare Stenström, Mullsjö, höll predikan, varefter auktionen vidtog. Mycket folk hade samlats och resultatet av försäljningen blev gott, nämligen något över 400 kronor.

Handelsträdgård i Slutarp.

Trädgårdsmästaren Bertil Andersson, Rogestorp, Luttra, har av hemmansägaren Sven Arvidsson, Mönarp, Lillegården, Slutarp, inköpt ett jordområde på omkring 15 tunnland för ett pris av 5,000 kr. Trädgårdsmästare Andersson kommer omedelbart att å området uppföra byggnader och anlägga handelsträdgård.

5/1
1938

KINNEVEDS PASTORAT.

Kinneveds socken.

Födde 15, döde 18, infl. 64, utfl. 75.
Folkmängden, som vid årsskiftet utgjorde 1,051, hade under året minskats med 14 personer.

Vårkumla socken.

Födde 3, döde 3, infl. 8, utfl. 15.
Folkmängden, som vid årsskiftet utgjorde 216, hade under året minskats med 7 personer.

Hela pastoratets folkmängd, som under året minskats med 21, utgjorde vid årsskiftet 1,267 personer.

Kinneveds kommun

5/1 - 1938

har fått k. m:ts tillstånd att upplåna 14,000 kr. på 15 år för gäldande av kommunens andel i kostnaderna för det med Ulleneds, Gökhemms m. fl. kommuner gemensamma ålderdomshemmet.

MYSTIK! — AKROBATIK! THE BIG GEORGE

26/1
1938

känd från de flesta större varietéscener och med de amplaste lovord av pressen gästar **ordenshuset, Kinnarp** torsdagen den 28 jan. kl. 8,15 em. med sin Magiska Revy samt Akrobatik, Fakir- och Balansnummer. Ett sensationsprogram som ingen bör försumma.
om, se, hör och häpna. Se de stora affischerna.

Skogsauktion.

Genom offentlig auktion som för-
rättas i

Fröje, Kinnarp,

fredagen den 7 dennes kl. 13, för-
säljes på rot stående skog passande
till bränsle m. m. samt sågtimmer av
gran och fur.

Av mig kände och säkre inropare
erhålla tre månaders kredit andra få
betala kontant.

Slutarp den 3 jan. 1938.

Ragnar Johansson.

Studiecirkel 1719 Vintersol av N. T. O.

i Kinnarp hade i måndags sitt årsmöte. Fyra
cirklar ha under år 1937 varit i arbete. Cirk-
larna ha haft 22 sammankomster och 197
besökare. Dessutom ha två gymnastikcirk-
lar, en manlig och en kvinnlig varit i verk-
samhet med sammanlagt 19 deltagare. Gym-
nastikledare ha varit för den manliga trup-
pen Clady Nyström och för den kvinnliga
Matti Gustavsson.

Räkenskaperna balanserade på kr. 166:06.

Bokupplagorna ha under året ökat från
116 till 136 band. Låntagarnas antal ha varit
95 med boklån på 360 ex. 35 facklitteratur
och 325 skönlitteratur.

Vinterns studieämne blir fortsättning på
nybörjarekursen i engelska.

Lokalförening 1923 Vinterny

av N. T. O i Kinnarp hade förra söndagen
sitt årsmöte. Av styrelseberättelsen fram-
gick att under det gångna året föreningen
hållit 30 enskilda och 4 offentliga möten.

Medlemsantalet var vid årsskiftet 109 och
har under året ökat med 26. Juniorföre-
ningen hade 40 medlemmar.

Räkenskaperna balanserade på kr. 1,082:93.

Styrelsen fick följande sammansättning:
Ordf. John Karlstedt (efter Erik Gustavsson
som avsåde sig uppdraget, vilket han i
många år innehaft), v. ordf. Elmer Johans-
son, sekr. Erik Gustavsson, kassör Gunnar
Johansson, ungdomsledare Harry Johansson,
scoutledare Sten Ahlquist, rådgivare Torsten
Gustavsson, studieledare Ragnar Johnsson.

Revisorer blevo Clady Nyström, Evert Jo-
hansson och Åke Ungh.

Till ombud vid årets distriktsmöte valdes
Erik Gustavsson, Sten Ahlquist, Gillis Karls-
son och Greta Johansson.

Efter mötesförhandlingarna följde sam-
kväm.

GÖTA LEJON BIOGRAFERNA

— KINNARP —

lördagen den 29 jan. kl. 8.30 em.

Sången om skogarnas folk

Vi gå landsvägen.

Elof Ahrle

Sture Lagerwall

Sigurd Wallén

SANDHEM	onsd. 26 kl. 8,30
BRODDETORP	fred. 28 „ 8,30
FLOBY	lörd. 29 „ 8,30
STENSTORP	sönd. 30 kl. 6 och 8,30

26/1 - 1938

Barntillåtet

14/9 1938

Stor auktion å

Unghästar och Nötkreatur

å ST. MÖNARP

Kinneveds sn
Skaraborgs län.

Lördagen den 17 september kl. 12 p. d. låter godsägaren CARL NYMANN genom of-
fentlig auktion som förrättas å Mönarps egendom, 9 km. från Falköping och 3 km. från
Slutarps jvgst., försälja:

ETT 60-TAL UNGHÄSTAR, ardenner, varav 8 st. 2½-åringar och övriga 1½ år gam-
la samtliga mycket förstklassiga djur; samt

4 ST. GODA ARBETSHÄSTAR, 20 NÖTKREATUR i gott hull och 50 BET. UNGSUG-
GOR.

Djuren, som finnas till påseende när som helst kunna på köparens risk kvarstå å
egendomen viss tid efter auktionen.

Godkända vederhäftiga köpare erhålla 6 månaders betalningsanstånd. Okända sko-
la skriftligen styrka sin vederhäftighet. Äganderätten till försäld vara förbehålles till
dess densamma blivit till fullo kontant betald. Övriga villkor vid auktionstillfället.

e. o. Hovrättsnotarien **ALBERT RINGHUS FASTIGHETSBYRÅ.**

V. Hamngatan 18, Göteborg. Telefon 301 48.

15/1 - 1938

Skolyngling påkörd av bil i Slutarp.

En olyckshändelse inträffade i fre-
dags eftermiddag å landsvägen vid
Ledsgården i Slutarp, då eleven vid
Falköpings Samrealskola, Ingemar
Eriksson, Hallag., Slutarp, kolliderade
med en trafikbil från Trädet. Eriks-
son kom cyklande från Falköping, och
på grund av att stark motvind rädde,
observerade han ej en efter honom
kommande bil. Då denna var blott
några få meter bakom honom, girade
cyklisten antagligen inåt vägbanan.
Föraren av bilen sökte väja, men trots
detta törnade ynglingen mot bilens
vänstra sida och slungades i vägen,
varvid han miste sansen och bröt ena
benet. Den skadade forslades till Fal-
köpings lasarett, där dock inga andra
skador än det brutna benet kunde
upptäckas. Utredning av olyckan fö-
retogs omedelbart av landsfiskalen och
polisman Bengtsson. Enligt utrednin-
gen förefaller det som om ynglingen
själv genom ovarsamt cyklande skulle
ha en dryg andel i olyckan.

30/4 1938
Rökning.

Varor till rökning mottagas den 1 och 15 i varje månad.

2779 J. A. Nilsson, Slutarp.

9/4 1938
— En flicka i Slutarp hade under cykelåkning blivit påsprungen av ett par skenande hästar, tillhöriga en lantbrukare i Slutarp. Hästarna hade stått obundna vid vägkanten och blivit skrämda, då flickan cyklat förbi dem. Flickans fader hade i egenskap av förmyndare yrkat skadestånd och svar. förpliktades också att utgiva 395 kr. jämte ränta.

23/2 1938
GÖTA LEJON BIOGRAFERNA

— KINNARP —
lördagen den 26 febr. kl. 8.30 em.

Klart till drabbning.

Barn tillåten.

Ord. föreningssammanträde

hålles med Slutarps Elektr. Distributionsförening torsdagen den 21 april kl. 3 em. Lokal: Slutarps skola.

Ärenden enligt paragraf 21 i stadgarna.

Slutarp den 4 april 1938.

2120

Ivar Gustafsson.

Elektriska ledningar.

Slutarps elektriska distributionsförening, som har ledningar till Fibel och till Rogerstorp i Luttra socken samt till Axtorp i Kinneveds socken, anholder hos k. m:t att få draga ledningar från ledningen till Axtorp till Alarp i Kinneveds socken, från ledningen till Fibel till Finkagården och till Hulegården Sköttning i Luttra socken samt från Rogerstorp till Grimskullen i Marka socken.

17/9 1938

1/10 1938 **LÄTTSKÖTT**
Jordbruksfastighet

till salu.

Under hand låter Herman Gustafssons sterbhus försälja sitt ägande 1/16 mantal Naglarp i Kinneveds socken att tillträdas den 14 nästa mars.

Hemmanets areal utgör omkring 12,5 hektar bördig odlad jord och c:a 2 hektar betesmark, hus i gott skick.

Närmare underrättelser lämnas av undertecknad samt av Gustaf Hermansson, Naglarp.

Kinnarp den 28 sept. 1938.

Erik Gustafsson.

Kinneved. 26/1 1938

Extra kyrkostämma med Kinneveds församling hålles i Rossbacken den 28 jan. 1938 kl. 17 för att besluta i frågan om den nya psalmbokens införande.

405

Ordföranden.

KINNEVEDS PASTORAT.

Kinneveds socken.

Födde 15, döde 18, infl. 64, utfl. 75.
Folkmängden, som vid årsskiftet utgjorde 1,051, hade under året minskats med 14 personer.

Vårkumla socken.

Födde 3, döde 3, infl. 8, utfl. 15.
Folkmängden, som vid årsskiftet utgjorde 1,16, hade under året minskats med 7 personer.

Hela pastoratets folkmängd, som under året minskats med 21, utgjorde vid årsskiftet 1,267 personer.

FT 15/10 1938
Medeltida grav under Kinneveds kyrka.

Riksantikvarien har anmodat landsantikvarien Gunnar Ullenius i Skara eller, om han är förhindrad, kandidaten Harald Widén, att besöka Kinneveds kyrka för att undersöka en där i samband med installation av värmeledning anträffad medeltida grav.

2/1 1939
En st. lattsåg

och ett enkelt kantverk till salu hos

Karl Ruthmans Snickeriverkstad,
Slutarp.

250

4/2 1939
Konstituerande

sammanträde

hålles med Kinneveds m. fl. snars Hingstförening månd. d. 6 d:s kl. 4 em. Lokal: Logen Vinterny, Kinnarp. Alla, vilka tecknat sig som medlemmar torde infinna sig mangrant.

Kinneved d. 3 febr. 1939.

726

Interimstyrelsen.

**NÖJESFÖRBUDET FÖR LANDS-
BYGDEN UPPHÄVT.**

Förbudet kvarstår för personer, boende inom skyddsområde.

15/2 1939

Linbanemålet från Kinneved. 3/6 1939

I det uppskjutna målet mellan en änka efter en torpare från Kinneved och Kinneveds pastorat angående ersättning för intrång, som en Karbo torvströfabrik tillhörig linbana förorsakat på torpet, fingo nu båda parter slutföreläggande till den 29 augusti.

7/6 1939
**Om den stora
hembygdsfesten
i SLUTARP**

midsommarafton o. midsommardagen
erinras.

Rikhaltigt och gediget program.

3788

Samhällsföreningen.

Kom ihåg Slutarp I. F:s 3/6 1939
S O M M A R F E S T

å den natursköna idrottsplatsen i Slutarp i dag och i morgon.

För DANSMUSIKEN svarar Muntra Musikanter.

Stor SOMMARFEST

anordnar

SLUTARPS I. F.

å den natursköna idrottsplatsen vid Slutarp
lördagen den 3 juni kl. 20 och söndagen den 4 juni kl. 18.

Bland anordningarna märkas:

DANS efter musik av de populära Spelmanspojarna. **Stor tombola.**
Skjutbana med pris. **Sedvanliga serveringar.**

Entre: Lördag 50 öre, söndag 50 öre.

Gynna idrotten med ett besök.

Alla hälsas välkomna.

3734

Slutarps I. F.

Kyrkoherde Magnusson tar avsked från sina församlingar.

Kyrkoherde Olof Magnusson, Kinneved, som nu avflyttar till Borås, höll i söndags sin sista gudstjänst i Kinneveds kyrka. Efter predikan över dagens text, vände sig kyrkoherden i ett varmhjärtat avskedstal till kyrkokenigheten. Som utgångspunkt för talet hade valts orden ur Hesekiel 3: 17 och följande verser, där profeten talade om prästämbe- tets storhet och ansvar. "Profeten Hesekiel var själv präst" sade kyrkoherden.

"I de upplästa orden framhålles Guds den allsväldiges höghet och upphöjdhed samt prästens ringhet och tjänareställning. Där talas också om ämbetets storhet och höghet. Detta höga ämbete är anförtrött åt svaga och bräckliga människor. Ämbetet är av Gud själv förordnat samt av hans son omgestaltat och fördjudat. Prästens uppgift är tvåfaldig: att predika ordet och förvalta de Heliga sakramenten. Visserligen hör i våra dagar som förr mycket annat till prästens ämbete, men allt måste ytterst föras tillbaka till dessa två uppgifter. Orden i Hesekiel är direkt riktade till prästen. Det är en regel och en spegel för denne. Vid vigningen måste han lova att predika Guds ord rent och klart efter skriften och bekännelsen. Han måste få Guds andes ingivelse till den heliga skrifts rätta förståelse. Löftet måste hållas, om samvetsfriden skall kunna bevaras. Prästen måste varna för allt, som är emot Guds ord och bekännelse. Tiden, som vi leva i, är sådan, att prästen är nödsakad att predika strängt. Detta är ofta ej omtyckt av moderna människor. De stöta sig. Men då stöta de sig i själva verket på Guds eget ord. Guds lag måste dock gå först. Prästen är satt att tyda dessa Guds krav. Oftast är det nog så, att en sådan predikan ej länder människorna till omvändelse, men då är prästen, enligt profetens ord, fri från ansvar. Åhörarna ha också sitt stora ansvar, men detta är ofta för litet känt. Man måste höra och läsa Guds ord under trägen bön. Så måste man tillämpa det på sig själv. Ordet skall vara den högsta auktoriteten, annars få vi ingen andlig kunskap. Prästens uppgift skall vara att dagligen bedja för sin församling, liksom församlingen bör bära sin präst inför Gud på förbönens armar. Det är också min förhoppning, att ni kommer att omfatta Er nya präst med trogna förböner.

Det är nu slut med min verksamhet inom denna församling. Ären ha flytt så snabbt, och jag kan blicka tillbaka på många vackra och lyckliga stunder. Främst sätter jag

högtidsstunderna i templet. Det har varit mig en stor glädje att få förrätta gudstjänst i detta åldriga tempel. Att endast träda in i detta tempel är predikan nog — stenarna tala. Här känner man sig omgiven av en sky av vittnen. Det har varit mig till stor hjälp att känna den andakt, som detta uråldriga kyrkorum skänkt mig. Visst har skaran av kyrkobesökare ofta varit liten, men Gud har ändå varit närvarande. Jag vill ej förneka, att missmodet kommit, men då har jag tänkt, att det hör till prästens fostran att få uppleva sådant. Jag har under arbetet alltid bedt till Gud att finna de rätta orden. Väl vet jag, att detta ofta ej lyckats mig, ehuru jag så gärna önskat det.

Nu tackar jag varmt Er alla! Först dem som söndagligen kommit tillstädes i templet och besökt Herrens heliga bord. Jag tackar också alla, som genom förböner och uppmuntran stått mig bi, Er alla, som genom vänlighet, hjälpsamhet och förståelse berett mig glädje, tackar jag hjärtligt. Till syföreningen, som så tråget har arbetat i missionens tjänst, uttalar jag ett varmt tack. Förtröt- tens icke i Edert arbete! Många högtidsstun- der har jag också fått uppleva förutom guds- tjänsterna. Jag tänker då särskilt på de många dopen i templet och i hemmen. Till min stora glädje ha alla barn döpts under den tid jag tjänstgjort här. Jag har dock fått tillfälle att blicka in i odöpta människors svårigheter. Det är beklämmande, då för- äldrar vägrar sina barn denna dopets välsig- nelse. Frälsaren har tydligt sagt ifrån, att alla skola döpas, att de små barnen skola bäras fram till honom. Vi måste hålla fast vid be- kännelsens lära. Det har varit mig till stor sorg, att här i kyrkans närhet uppförts ett hus, vari förkunnelsen skiljer sig från läran och bekännelsen. Ett särskilt varmt tack vill jag rikta till de gamla i denna församling. Oförgätliga har de högtidsstunder varit, som jag fått tillbringa hos gamla och sjuka. Ska- ran av de gamla glesnar i templet. Många äro döda, andra ha ej kraft att gå till Her- rens hus. Jag ber er, som äro närvarande här i dag, att ni tar med er hem till de sjuka och gamla en särskild hälsning från deras präst. Jag önskar dem välsignelse från Gud. Jag tackar också alla konfirmander, som städse visat det största intresse, och jag önskar att ni alla bliver trogna er bekännelse. En stor glädje har varit intrycken av den gamla och allvarliga kyrklighet, som ännu lever kvar i dessa församlingar. Det är dock ej nog att liksom ha denna skatt liggande dold

på kistbotten. Skatten måste omsättas i gångbara mynt, jag menar, att man måste omsätta sin kristendom i det levande livet och söka efter frälsningen. Annars kan denna skatt så lätt förflyktigas. Ofta märker man bristande aktning för det tredje budet. Er- kännas må, att idrottsföreningarna i regel ej anordnat tävlingar under gudstjänsttid, men jag vill ändå ha sagt till idrottsmännen, att det hjälper icke, om kroppen blir aldrig så stark, såvida icke själen är frisk. Vi få icke låta det andliga omdömet avtrubbas. Många ting inom det kyrkliga området i stort inger i vår tid stora farhågor. Med säkerhet kommer svåra tider för vår kyrka. Det kan märkas i avfallet från Guds ord och bekännelsen. Men märken, att för denna bekännelse har fäderna kämpat och givit sitt blod. Guds väg är ej lätt att vandra, men Herrens ord är ljuset, som leder oss fram på den rätta vägen. Om än vi nu bliva skilda i tid och rum, så vandra vi dock mot ett och samma mål. Återseendet står kvar!

Till sist ber jag er förlåta mig för alla brister! Glömmen dem! Jag är glad över att efterlämna många vänner i denna församling. Alltid har jag trivts så väl i dessa goda vänners krets, och ofta har jag gästade deras hem. Folket här är sådant, att det kanske icke går så fort att bli riktigt bekant, men då man väl har blivit vän med dem, äro de pålitliga och trofasta i sin vänskap. Er red- barhet och uppriktighet har jag satt stort värde på. Aldrig skall jag glömma dessa församlingar. Så allra sist uttalar jag ett tack till alla inom kyrkan arbetande krafter. Till klockaren, till kyrkvårdarna, som alltid troget stått mig bi, samt till den mångårige trägne kyrkvaktaren, som nu lämnat sin tjänst och också till den nye kyrkvaktaren, som redan visat sig sköta sitt åliggande med plikttrohet. Så lova vi varandra att ofta tänka på varandra inför Gud. Han skall genom sin ande föra oss alla till det eviga livet."

Kyrkoherde Magnusson blev vid sin avflyttning från Kinneved varmt hyllad av sina församlingsbor. Så överlämnades till honom genom kyrkovärden Ragnar Johanson från Kinneveds församling en textad adress jämte en större penningssumma. En liknande adress jämte penninggåva hade förut överlämnats från Vårkumla församling. Syföreningarna i de båda församlingarna ha också överlämnat värdefulla avskedsgåvor.

F. T. 5/4 1939
Ny kyrkoherde i Kinneved.

Kyrkoherde Kurt Larsson.

Till kyrkoherde i Kinneveds och Värkumla församlingars pastorat valdes i söndags med stor majoritet den i tredje förslagsrummet uppförde komministern i Udenäs, Kurt Larsson, som erhöll 292 av 383 avgivna röster. Valdeltagandet var livligt, ty omkring 50 procent av de röstberättigade deltog i valet. Ett femtiotal fullmakter avlämnades. Den i första förslagsrummet uppförde komministern H. Lillieroth, Vartofta-Åsaka, erhöll 74 röster och komministern i Hasslerör Eskil Engvall, uppförd i andra rummet erhöll 17 röster.

Den nyvalde kyrkoherden är född i Lemnhult i Växjö stift den 15 september 1905 samt är son till köpman J. L. Larsson och hans maka, född Grip. Han tog studentexamen vid Borås högre allm. läroverk 1926, förlade sedan studierna till Lund där han blev fil. kand. 1928 och teol. kand. tre år senare. Den 3 januari 1932 prästvigdes han i Skara domkyrka. Efter ordinationen tjänstgjorde han i Gudhem, men redan samma år han prästvigdes valdes han till komministraturen i Udenäs, vilken han tillträdde 1934.

Den nyvalde kyrkoherden tillträder omedelbart sin befattning, då hans företrädare, kyrkoherde Olof Magnusson den 1 januari detta år tillträdde komministratur i Gustaf Adolfs församling, Borås.

Dig käre Broder, som i dag skall insättas i Ditt ämbete. I Ditt hjärta finnes säkert bävan och oro inför gärningen. Det är förvisso ett tungt ämbete, som vilar på prästen. I all synnerhet i denna tid av jäkt och oro. Bävan och oro äro också på sin plats. Är det så med Dig, så tag Din tröst i det ord ur Psalmen, som jag nyss läste! Men mången kanske frågar: Bävan och oro, skall sådant ha plats i hjärtat? Vi, som skola förkunna det glada budskapet, skola väl ej själva bära bävan och oro i våra hjärtan? Är det rätt? Är det ej så, att kärleken driver ut räddhågan? Det heter ju: Frukta icke! Förvisso finnes det en fruktan, som är fiende till förtröstan. Men det är icke denna fruktan jag menar. Vi skola frukta Gud! så heter det i det första budet. Vi skola frukta Gud över allting! ! Det heter också: Herrens fruktan är vishetens begynnelse. Ett annat ord säger: Arbeten med fruktan och bävan! Och huru skulle vi kunna annat än frukta, då vi ha med den Helige och Rättfärdige Guden att göra. Herren kallar oss till sin tjänst. Jesaja säger, då Herren kallar honom: "Ve mig, som har orena läppar, och bor bland ett folk, som har orena läppar!" Då Herren kallar oss, vem skulle

då icke bäva. Vi ordets tjänare i predikömbetet, skulle vi inte bäva inför högheten och ansvaret. Vi få också erfara, att många hinder möta oss i vårt arbete. Vi har vår verksamhet hos ett folk, som har orena läppar, och själva ha vi orena läppar. Vi tycka, att vi stå som i ett böljande människohav. Det lilla vi kunna åstadkomma är som en enda liten droppe i detta hav. Då komma frestelser, att allt är förgäves. Missmodet insmyger sig i våra hjärtan. Resignationens mörka andemakt griper om själen. Denna dagens text talar just om förspillda tillfällen. Hur många viktiga tillfällen möter oss icke i livet. Varje ögonblick är fyllt av uppgifter. Vi äro arbetare i Herrens vingård. Ve oss, om vi försumma något! Vi skola hava odelat hjärta och hängivet sinnelag. Detta fordrar Gud. Härom talas så vackert i 1 Kor. 13. Falsk fruktan måste utdrivas. Men när är fruktan rätt? Den är rätt, då vi fasthålla vid Guds vilja gent emot oss. Vi måste känna vår egen ringhet och svaghet. Vi få ej lita till egen kraft. Vi måste helt ge upp spelet för vår egen räkning. Fruktan blir rätt, då vi ödmjukt böja oss inför Gud. Det är just denna fruktan, som Luther avser i förklaringen till första budet. Det är detta som är förutsättningen för, att den rätta förtröstan skall vakna i själen. Domen måste gå fram över allt det egna. Gud måste få bli stor för oss. Fruktan blir falsk, då vi ängsligt kalkylera med huru långt våra egna möjligheter räcka. Detta gör oss vacklande. Det driver oss in i ett "fram och tillbaka". Vi liksom nervöst springa hit och dit och når inget resultat. Vi få icke vara rädda inför människornas domar. Icke heller skola vi jäkta efter människosmicker. Detta anstår ej någon, allra minst en präst. Det blir till sist ruinerande för prästens gärning. Prästen får ej heller leva i självbelåtenhetens trygghet. Det är alldeles fel att svänga fram och tillbaka mel-

lan självbelåtenhet och fruktan. Nej, här finnes för oss alla ingen annan utväg, än att fly bort från det egna och vända oss till Gud. "Vår egen kraft ej hjälpa kan..." Det måste vara full överlåtelse åt Gud. Vi få icke släppa honom. Endast detta duger i det kristna livet och allra främst i prästämbetet. Vi präster skola vara lydiga redskap åt Gud. Det vill jag säga Eder, Ni alla ämbetsbröder: "Lita endast till Hans kraft!" Låt oss inte vara rädda för allvaret i vår tjänst! Du som i dag har mottagit ämbetet att omvända själarna, räds ej för fruktan! I förtvivlan bor salighet, då denna förtvivlan

följes av bön om räddning. Då blir Du ett instrument i Din Herres tjänst. Du har uppgiften att plantera i Herrens vingård. Måtte Du få bli uppfylld av himmelsk kraft, ty tungt är ansvaret! Sök kraften hos Gud! Låt den få strömma ned över Dig från de himmelska källsprängen! Han skall ej övergiva Dig. "Han låter ej min fot vackla, ej slumrar Han, som bevarar Israel".

Sedan fullmakten för kyrkoherde Larsson föredragits, fick han lyssna till Guds ords löfte och förmaning. Installandus avlade så bekännelsen och besvarade de av installator framställda frågorna, varefter biskopen läste Fader Vår och nedkallade Herrens välsignelse över den nyinstallerade kyrkoherden. Härmed var själva installationsakten slut, och efter psalmsång vidtog högmässa.

Altartjänst före predikan utfördes av kontraktsprosten Wetterholm och komminister Olof Magnusson, båda iklädda vita mäss-skrudar. Kyrkoherde Larsson talade så över dagens högmässotext och hade som ämne satt: Det saliga seendet. Allvarligt och mäktigt framfördes predikan, och menigheten lyssnade med andakt och allvar.

Efter predikan utfördes altartjänsten av kontraktsprosten Hellström, Moholm, och kyrkoherde Tegborg, Udenäs.

Herrskapet Larsson gav efter gudstjänstens slut middag i prästgården för biskopen och biskopinnan, ämbetsbröderna med fruar, pastoratets lärarkår samt kyrko- och skolråd m. fl., inalles ett hundratal gäster. Under middagen höllos flera tal, bl. a. av biskopen, kyrkoherde Larsson, kontraktsprostarna Wetterholm, Hellström, Källgård och Svarén, komministrarna Magnusson och Curt Andersson samt riksdagsman Hallagård och folkskollärare Dahlén.

Senare på kvällen reste de flesta av gästerna till Värkumla lilla vackra kyrka, där kyrkoherde Larsson färrätade en kort aftonbön.

Biskopen assisterades under installationen av följande prästmän: Kontraktsprostarna Wetterholm, Falköping, Hellström, Moholm, Svarén, Leksberg, och Källgård, Götunda, kyrkoherdarna Andersson, Täng, Hellström, Österplana, Tegborg, Udenäs, och Svensson, Beateberg, samt komministrarna Magnusson, Borås, Cederbom, Torbjörntorp, Andersson, Härja, Forsell, Mölltorp, och Hemming, Halna,

F. T. 10/8 1939
**Söndagen en kyrklig
 högtidsdag i Kinneved.**

Pastoratets nye kyrkoherde installerad.

Att vår käre fader
f. d. Sjukvårdskorpralen

Adolf Ahlin

lugnt och stilla insomnat, 84 år gammal, sörjd och saknad av oss barn och barnbarn, släkt och vänner, tillkännagives härmed.

Hallsång, Kinneved, den 7 maj 1939.

BARNEN.

Nya ps. 579.

Falköpingsserien.

Floby—Slutarps 1—4.
Öja—Ranten 0—3.
Kinnarp—Habo 0—2.
Skara C—Bjorum 3—1.

10/5 1939.

Slutarps	12	10	0	2	45—15	20
Mullsjö	11	9	0	2	61—28	18
Skara C	11	9	0	2	53—17	18
Bjorum	12	7	0	5	49—30	14
Habo	11	6	1	4	30—21	13
Floby	11	5	0	6	36—22	10
Ranten	12	3	0	9	15—64	6
Kinnarp	12	1	1	10	16—62	3
Öja	12	0	2	10	10—56	2

DANS

anordnas vid
paviljongen i Kinnarp
onsdag kl. 7 e. m.

Inträde 50 öre.

FRI DANS.

Falköpingsserien.

1939

Slutarps gick upp som ledare genom vinst i Floby, och Ranten ökade på poängförrådet i Öja. Kinnarp är ej i form och förlorade mot Habo B trots hemmaplan.

IDROT T.

Slutarps I. F. jubilerar.

På söndag blir det stora idrottshögtidligheter i Slutarps, då Slutarps Idrottsförening firar sin tjugoförstaårsdag med bl. a. en fotbollsmatch mellan Svenljunga A-lag och Slutarps. Dessa båda lag stå som vinnare av respektive Kind-serien och Falköpings-serien. Det gästande lagets ledare och allt i allo, åkeriägaren m. m. Harry Nilsson är f. ö. gammal Slutarpsbo och initiativtagare till den jubilerande föreningen samt dess förste ordförande. Målvakten i Svenljunga-laget, Gillis Setterberg, är också född i Slutarps och tjänstgjorde en längre tid som burväktare i dess fotbollslag.

Föreningen har till jubiléet inbjudit sekreteraren i Västergötlands Fotbolls-förbund, Sam Hessel, Skövde, som eventuellt kommer att förrätta utdelning av plaketterna för de båda seriesegrarna.

Slutarps Idrottsförening bildades den 11 juni 1919 med fotboll på sitt program. Idrottsplanen var då belägen på Mönarps ägor, men flyttades snart till nuvarande plats. Föreningen bestod första året av 33 medlemmar, medan den f. n. räknar ett 60-tal, därav tre, som tillhört föreningen alltsedan starten.

Under senare år har föreningen deltagit i flera lokala fotbollsserier — bl. a. i Falbygdens Pokalserie, Skara-Älvsborgs-serien, Nordostserien och Falköpingsserien — och vann Falbygdens Pokalserie åren 1934 och 1936, Skara-Älvsborgsserien år 1935 och har nu i år vunnit Falköpingsserien. Föreningen har också de senaste åren utövat allmän idrott. Den har också tagit initiativet till bildandet av en Idrottsplatsförening, som inköpt ett större jordområde på Tängen, där en modern idrottsplats kommer att anläggas.

Evert Sandén, som varit föreningens ordförande sedan 1934, har varit med allt ifrån början och deltog de första fem åren som aktiv fotbollsspelare. Han är numera lagledare och ordförande i fotbollssektionen.

Idrottsplatsförening bildad i Slutarps.

Slutarps Idrottsförening har sedan länge haft planer uppe på att förvärva ett jordområde för att iordningställa en modern

Föreningens ordförande, handl.
Evert Sandén.

idrottsplats. Deras nuvarande idrottsplats, belägen på Västarpens ägor har föreningen haft till arrende sedan i det närmaste ett tjugotal år tillbaka. I våras anmodade idrottsföreningen ordföranden i Västergötlands Idrottsförbund, disponent Tage Eriksson, Moholm, att bese den tilltänkta idrottsanläggningen. Herr Eriksson fann den nuvarande platsen mycket lämplig och ansåg, att båda inom kommunen verkamma idrottsföreningarna lämpligen borde använda denna som gemensam idrottsplats. Han föreslog därför, att av intresserade inom kommunen borde bildas en s. k. Idrottsplatsförening, som skulle handhåva idrottsplatsens iordningsställande och skötsel.

Då emellertid Kinnarps I. F. ej kunde definitivt bestämma sig, tog Slutarps I. F. saken i egna händer och tog initiativet för bildande av en idrottsplatsförening, som konstituerades för en tid sedan. Till ordförande valdes hemmansägaren Valdemar Johansson, Siggagården. Övriga styrelseledamöter blevo: handl. Erik Samuelsson, folkskoll. V. Dahlén, handl. E. Sandén, handl. O. Nilsson, stationsförest. S. Andersson och herr V. Lundin, Mönarp, med G. Johansson, H. Lindblad, Gert Johansson och Ake Gustafsson som ers.

Föreningen har nu av Nils Johansson, Västarp, inköpt närmare två och ett halvt hektar jord för 4740 kr., och kommer att inom den närmaste framtiden iordningställa en modern idrottsplats. Bidrag upp till 50 proc. torde komma att erhållas genom tipsmedel. Meningen är, att så småningom även Kinnarp skall ansluta sig, så att föreningen kommer att omfatta hela kommunen och användas av båda idrottsföreningarna.

SLUTARPS IF. avhåller sitt

20-årsjubileum

söndagen d. 11 juni
kl. 3 e. m.

Kort historik över föreningens verksamhet av folkskollärare VALTER DAHLÉN
Utdelning av plaketter till vinnarna i resp. Kinds- och Falköpingsserierna av sekr.
i V. F. F. Sam Hessel.

Fotbollsmatch: Svenljunga IK—Slutarps I. F. Stafettävling mellan fotbollslagen.

Servering av kaffe, läskedrycker, frukt och choklad.

Inträde 75 och 35 öre.

10/6 1939 S. I. F.